

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnyje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

↳ Sserbske njedźelske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Ssmolerjez knihcizisceczerńi w Budyschinje a je tam sa shtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

9. njedźela po swjatej Trojizy.

1. Pětra 4, 8—11.

Či rjane křesćizijanske pocizki mjenuje našch text, a hdy by so kóždy křesćizijan s nimi pšychil, kač rjenje by na semy było, kač by kóždy křesćizijanska wošada była, kač dyrbała to bycž, hěta Boža pola čłowjekow, wulke wješele kwojeho njebjesteho Knjesa a Sbožnika. Dha čzemý so pruhowacž, hacž my tute pocizki hižom wob-
šedzimy, a hdyž je trěbne, kweru so wo to prózowacž, so bychmy je měli. Bóh da so derje radzićž tym prawym a dawa kwojeho swjateho Ducha, ducha modlitwy, lubosće a kwerenosće tym, kiž jeho wo to prošča.

Duž, luba křesćizijanska wošada, pšych so
1. s modlitwu, 2. s lubosću k bližšchemu,
3. se kwerenosću w powołanju.

1. „Tehodla budžež stróšbi a wachujež k modlitwam“, praji japoschtol. Woprawdže, wón njeby tač napominał, hdyž njeby modlitwa k prawemu křesćizijanstvu klišchala. Tač tež Jesuš kam rjeknje: „proščće“, a „wachujež a modlcze so“, a kač je so kam kweru modlił. Wodnjo a w nozy, na hašach a w schulach a w templu, sa blidom a w čerpcjenju a wumrjecžu namatamy jeho w roščeržowanju s Wótzom; to wscho je mózne napominanje, so dyrbimy so tež my křesćizijenjo modlicž, a warnowanje, so njeby so ničto wjazy křesćizijan mjenowal, kiž so wjazy njemodli. A kač je modlitwa kwerenje praweho křesćizijanstwa, tač tež pomha k pschewywanju a roščerženju

w tym kamym a pschinježe sbože a žohnowanje. Wščak kłubi tón Knjes: „proščće a wam budže date“, a wón tež rjeknje: „kiž prošy, bjerje“. Wono tola tač je, hdyž njeby na modlitwje dale ničto bylo, hacž so móžemy Bohu prawje wuskoržicž, sčtož naš tyšchi, to hižom by wulka dobrota była. Ty kam tola wěsch, kač derje čzi čzini, hdyž móžesch hižom čłowjekej prajicž, sčtož čze boli a rudži, hdyž njeby tež čzi pomhacž mohł. Ale ně, modlitwa pschinježe čzi tež žohnowanje, Bóh, tón wschhomózný, hnadny a kšmilny, kšlyšchi čze a čzi dawa, sčtož je čzi dobre a wužitne, w semskich wězach po kwojowej wótzowstkej dobroće a kwerenosći, a w njebjeskich kublach wjazy hacž kšebi myšlišch a žadašch. Tač móžesch se kwojowej modlitwu sbože kwojeho doma a žiwjenja twaricž, ale tež sbože kwo-
jich džeczi a starschich, kwojeje wšy a wošady, kwojeho wótzneho kraja a Božeho kralestwa. Tón Knjes kam by so jako khar wopofasał, hdyž njeby tač bylo. A nětko mohli mēnicž, kóždy by tuto krašne prawo modlitwy wu-
žiwal, niž jeno, so by kwoje wěrne křesćizijanstwo wob-
kwerdczil a jo pošylnil, ale tež so by kam sa so a druhich sbože měl. Temu pač bohužel tač njeje. Čich wjele so s žyła wjazy njemodli, ani rano, ani wječor, ani sa bli-
dom, ani w sbožu, ani w nush a khorosći, ani kami sa so ani sa druhich. A hdyž so hišcže modla, stanje so to jeno se rtom, w kłowach, niž s wutrobu, we wěrje a dowěrjenju, a kšnadž hišcže wo semske wězy, ale niž wo njebjeske. Móžesch so tač džiwacž, so njewěra a bjesbóžnosć roščerže, hdyž so modlitwa kšubi, so pomoz a sbože nje-

pschindže, dokelž so njemodla? Kak pač to pschindže, so wot modlitwy wotstupja? Japoschtoł jow praji: „budźće stróšbi a wachujće k modlitwam“. Potajkim k modlitwam pšuscha stróšbnosć. Dokelž pač na tej pobrachuje, njeje tež wjazn ponižna, wješkela modlitwa. Kak někotry dyrbjal to pschidacž, hdy by sprawny byl. Ale tón a druhi stróšbe žiwjenje wjedže, so so wscheho wopikštwu hlada, a tola so tež njemodli. Esu wschať tež druhe wězy, kaž džělo a próza w domje, starosć, khorosć a wobčežnosć, derjehicze a česć pola čłowjekow, kiž naš tak wobtnježa a napjelnja, so zyle wobłudnimy a so prawe wopomnjenje šhubi; a tak so wjazn njemodlimy, abo niž tak kaž je prawje. Kak dha je pola tebje? Sswěrnj modlerjo wschať hišće so, ale šy tež ty mjes nimi?

Ja chzu modlicž so a spěwacž,
Wědžicž so a na to džělacž,
So ja na tym šudnym dnju
Wuńdu wschemu četpjenju.

2. Pšich so pač tež k lubosću k bližšchemu. „Pšched wschitkimi wězami pač mějće mjes sobu šylnu lubosć“, praji japoschtoł. Kšchesczjianska wutroba dyrbi wołtat byč, na kotrymž so bratrowska lubosć jako džakny wopor wopruje sa tu lubosć, k kotrejž staj naš Bóh, naš Wóčez, a naš Šbóžnik lubowalaj, a naš pschezo hišće lubujetaj. Njepraji wón tež: „na tym kóždy pšnaje, so wy moji póšli šće, hdyž lubosć mjes sobu macze.“ We wschelim so pač šjewi: „Wona pschikryje hrěchow hromadu.“ Niž pač jako by šle sa dobre pšnała a k njeprawemu mjelčala, ale so hlada, šlabosće a njelubosne wězy bližšeho pschezo we rcze měč, wo tym k druhimi rěčecž, so by jeno tak prawje do ludži pschichlo, abo šchtož so njepraweho a njeměrneho w domje mjes mandželskimaj, mjes staršchimaj a džěčimi stanje, k loschtom rošnješć, so by to žyła wješk wjedžala. Wona po Božej kašni čini, so bližšeho samolwja, derje wo nim rěči a wschitko k lěpschemu wobroczi. Ššlyšch k temu rjany pschiklad. Monika, fromna maczer Augustina a mandželska pohanšeho muža Patrziuša, kotrehož bě k wěre do Jesuša dowjedla, mějesche to waschnje, hdyž šlyšchische, so bēschtej so dwě žonje w gmejnie šwadžilej, hnydom k jenej wot njeju hič. Tam bóršy rěč na druhu pschinjše a powjedasche tak dolho a k tak lubosnymi šłowami wo hódnosći teje šameje, hacž tež ta pschitomna temu pschihlošowasche a to a druhe dobre wo njej prajesche. Šdyž pač bě Monika jene tajke dobre šlowo wo tutej šlyšchala, bě bóršy pola druheje. Dha potom rěkasche: tak a tak je tamna wo tebi rěčala. Wotmolwjenje bě potom husto: haj, wěno je, wona je tež hewal dušchna, a pucž k mērej bě pschihotowany. Krasne waschnje, tak lubosć šbudžicž, kiž tež hrěchow hromadu pschikryje. D so by tak wschudžom bylo, hdyž je wjele šwady a hidženja. Lubosć k bližšchemu je pač tež dobročitwa. „Šospodujće so radži mjes sobu“, praji japoschtoł. A hdyž tež tajka šospodlivosć nětko wjazn tak trěbna njeje, kaž tehdy, hdyž tak někotry, kiž bu k šchesczjjanom, wschitko šhubi a bu wot šwojich šastorcženy, dha je tola tež dženska hišće dobre, šhudemu a šubjenemu šobučłowjefej w lubosći pomhacž a mjes šwójbnyimi a pschecželemi so rady šospodowacž. To šu rjane hodžiny žiwjenja, tak druheho šwješkicž a w lubosći so šabawjecž. Šnajesch je tež ty? A nětko „šlužće šebi jedyn druhemu k tym darom, kotryž kóždy dostał je, jako či dobrj šastojnizy wschelleje hnady Božej“. Ničto wschať njeje wschitko dostał, ale kóždy

šwój džěl a tak wupomhajeće w lubosći jedyn druhemu. Kóždy druhého trjeba a šchtož kóždy je a ma, je šobu Boža hnada. Ššlužobna lubosć je jemu sa to džakowna.

Duž dha džimy šjednocženi
W prawej horzej lubosći,
Wěrybratsja! pošylnjeni
Dale šwój pucž k wěčnosći.

3. A pšichmy so tež hišće se šwěrnosću w powołanju. „Rěči-li šchto, njech rěči jako Bože šlowo. Ma-li šchto kašku šlužbu, njech šluži po tym šamoženju, kotrež Bóh wudželi“, praji japoschtoł. Šbóla tutejch powołanjow šu tak hišće druhe, haj kóždy čłowjek ma jow někašku šlužbu. Ale kotra wona tež je a kaške šu dary w njej a tón wuspěch, njeje najwážnišche. Šschetož to je Boža wě. Wón wudžela wschelake dary a tež tón wuspěch je wschelaki. To najwážnišche je šwěrnosć, a ta je naša wě, wona wot naš wotwišuje. Wona česći hakle kóždeho čłowjeka. Najrjenscha šwalba je sa njeho, hdyž so prajicž móže: tón je šwěrnj. Šswěrne džěčo, šwěrnj šchuler, šwěrnj šlužobny, šwěrnj šastojnik, šwěrnj wuczer, šwěrnj duchowny, kak šwalobnje to šlinczi. Šswěrnosć je pač na to won, šwěru to šwoje činicž we wulkim a małym, niž čłowjekow dla, hdyž naš widža a so bychmy jeno pola nich šwalbu měli, ale Boha dla, kiž wschitko widži, so by tón we wschěch wězach šwaleny byl. Ššmy my hižom tak šwěrnj we šwojim powołanju? Rěčimy, šchtož je k Božim šłowom psches jene? Ššlužimy k špodobanju čłowjekow a Boha? Ach, kak jara so nětko na to škorži, so so šwěra šhubi, so rěča po šwojej mudrosći, so šebi njechadža ničto wjazn prajicž dacž, so njedžerža šlowo a jebaja. Šladajmy na našeho Šbóžnika, kak je tón šwěru to šwoje činil k wumožanju čłowjekow, so by Wótž šwaleny byl. „Šswěrnj šlužobnik šwojeho šrala“, tak šteji tež napišane na wopomniku našeho Bismarcka. Dha hošmy tež sa šwěrnosću we šwojim žiwjenju.

Modl so a dži po Božej šchćežy,
Čin šwěru, šchtož ty činicž mašch,
Dha budže šbože w twojej šchěžy,
Ty Božej hnady wužitwašch.

S. w M.

Njestaraj so!

Šswoje džělo šwěru haj!
Wóh na twoje wušywanje
Šladže šwoje žohnowanje,
Modlišch so: Deschč, šbónzo daj.
Duž so njestaraj!

Š wyškosći pohladaj,
Šdyž čje w dušchi starosć tyšchi;
„Mój Wótž šwoje džěčo šlyšchi!“
Tak ty k dowěrjenjom praj.
Duž so njestaraj!

Ma to šwoju wěru štaj,
So psches Šhrysta prawdosć, rany
Wot Boha šy pschemodžany
Ma pucžu psches čašny šraj.
Duž so njestaraj!

K. A. Fiedler.

Luboscź k bratram.

Gdyż wernu luboscź w duschi masch,
Eswój nowy narod pokasasch;
Woh bybli w twojej wutrobje,
Ty wjedzesch bójste żywjenje.

Masch luboscź, Boże dżeczō by
A bohaty by we Wosy;
Tōn pak, kiż bjes luboscze je,
We swojej smjerczi wostanje.

Sa wernu mam, njech njeprajisch,
Gdyż bratrow nusu njewidżisch;
Ně, w lubosczi ma wera kěžecz
A khudym, frudnym byly trēc.

Schtō abo schto twōj bliżschi je,
Esnadz njeprscheczēl, to njemyl cze;
Pray: Bratsje mōj, czi pomhacz chzu
Se samaritstej wutrobu.

Njej Wōh teź tebi wupomhał,
Hacz runje by so jehō wśbał?
Wōn smili so a woda czi,
Duż cził po jehō runosczi.

Slej, pohan jeno luboscź ma,
Gdyż jemu hōdny dar so da;
Esy kchesczan pak, płacz sa hidu
Też njeprscheczēlam i dobrotu.

Gdyż sle tak i dobrym pschewinjesch,
Sa kōscz a kchimdu zohnujesch,
Dha njeprscheczēlstwu bożmje dasch
A pola Wōha hnadu masch.

Haj, Wōżo, kiż ty luboscź by,
Njech i lubosczu czi kłuzimy,
Kiż werna je, bjes ludanja
A wjedze naś do żywjenja!

K. A. Fiedler.

Luboscź nihdy njewupadnje.

Człowjek dyrbi hiżom jara wjele kōscze a bjesbōżnosce mēc, so mohł drugi pokasacz, kał bohata je jehō wutroba na smilnosce i a lubosczi.

Njebo farať Magnus Wōttcher na kupje Ranje, kiż je něhdy swojemu Ebōżnikēj dołhe lēta se wschej śwernosczu kłuzil, wobbedzesche wożebitu luboscź i wopikzam. Tak mējesche wōn na swojim prēnim mēscze człowjeka, kotrehōž sly duch na dwēmaj rjeczajomaj dżerzesche; pschetož wōn njebēsche jeno wopikz, ale bē teź paduch, a bēsche tehodla hiżom 8 lēt sařobu w jastwie ředzał. Wo tuteho so wōn staracz pocza a jehō do domu hōdneho miřtra domjedze, dokelž bē tōnle paduch jara wustojny tyszēřski. Hiżom bē farať teho mēnjenja, so je tamny sahojeny; duż wōn i nowa padze a dyrbjesche 4 lēta do jastwa. Gdyż so wot tam wrēczi, jehō duchowny do swojeho domu wsa, so njeby sařo swojim prjedawřchim towarřcham do rukow padnył. Tu so wōn derje řadzerjesche a wscho, schtož bu jemu nawdate, se wschej śwernosczu wostara. Dokelž pak chzysche rad sařo do swojeho tyszēřskeho dżēla, jehō duchowny do Stralsunda do dżēla domjedze. Tam pak jehō towarřchojo wodupicze wotwuczichu, tak so so sařo do palenza da. Palenz pak jehō bōřny sařo paducha řezini a jako paduch dyrbjesche

sařo do jastwa. Njebēsche nětko wscha prōza a nadżija podarmo? Nēchtōžkuli budżishe ruzy do kłina položil a prajil: „Duż lež nětko, kaž by řebi pōřkał!“ Duchowny Wōttcher pak swoje prōzowanie wo woboheho wopikzowu duschu i nowa řapocza. Gdyż bēchu jehō i jastwa puszcžili, jemu sařo dżēko wostara. Wōn teź řlubi, so chze wot nětko po druhich pucžach řhodżic. Haj, ale po řajlich!

Maš w nozy duchowny Wōttcher se řpanja wotuczi. Semu bēsche, kaž by paduch wō jstwie był. Čzišche so i kōza řbēhny a dō jstwy hladašche. Schto pak tam wuhlada? Eswojeho wopikza řschi swojim řiřnym blidze widžesche, so so do njeho łamafche. Wutroba jemu pukotafche. „Njesbożowny, schto dha tu čziniřch“, na njeho řawoła. Duż tamny pschewwatany i řemi padny a wo hnadu proschēšche. Dołho a se wschej wōtrosczu je tehdy řarať do njehō řēczał. Wōn pak je plakał a polēpschenje řlubil. Škōncznje so wobaj poklatnyřchi so modleschtaj. Bē wopikz nětko tola řkōncznje dobyty? Myszlicž by wschał řebi to mohł. Řschetož schto mohł wot řajkeje luboscze, kiż so i nēczim rořhnēwacz njeda, nje-pschewinjeny wostacz?

So krōtkim czařu řaraťka w nozy swojeho muža budžesche; jej bēsche so řesdało, jako bēsche so nēcztō psches komorku řunyl. řarať řtany, so řwobleka a řyly dom pschewytowafche a to dołho podarmo. Škōncznje rubjeřnika pod łōžom ležo widžachu; bēsche pak to sařo tōn wopikz. Wōn wschał řyly dom řnajesche a najlēpschu řhowanku wjedżishe. řidženje pscheczimo temu, kotryž jehō tola tak lubowafche, bēsche jehō wo wschōn wosom pschinjeřlo, so chzysche nětko řararja řabicž. Duż duchowny pōřna, so ma jehō nětko wyschnosce pschepodacz. To so teź řta. řarať pscheczimo njemu řwēdczesche, na czož bu wopikz dołhe lēta do jastwa podaty. Gdyż jehō sařo i njehō puszcžichu, je i swojej řotřje czařnył a w jejnym domje we wyskej řtarobje wumřel. Ludžo wo jehō polēpschenju nicžo widželi njeřbu.

Je nětko řararje řel było, so je řajke dołhe lēta řajke njeplōdne polo wobdžēkał? Schtož by to myřlił, tōn njeby nicžo wo tej lubosczi wjedzał, kiż wscho czeřpi, wscho wēri, wscheho so nadżija. Luboscź to czi, schtož řlōnzo, kiż teź na czerņje a wōřty řwēczi, hdyž teź na tych řane rōže a řicze njerōřtu. Wona nje-mōže pschēřtacz lubowacz, dokelž je jej Wōh mōz sa to spořczil. Schto je wscho lubowanie pomhał, so hagle potom řjewi, hdyž wscho druge na řwētko pschidžē. Hacz do teho czařa pak je czař wuřhwanja; a řbōžny je tōn, kiż tutōn czař prawje wužije.

Troscht psches dżesczowy rōt.

Se rta njerēczaych a cžēřchnych by ty řhwalbu pschihotował. Tak je we řwajatym řiřmje w řczenju řwj. Mateja 21, 16 řiřane. A temu je teź tak. Ale psches dżesczowy rōt je Wōh teź hiżom wschellich řjenje potroschtował a pōřhnił. To řym teź ja řhonił. Sa so raš cžmowy mřkōhojty džen mēřaza novembra na řelesniřy wjesech a bēch duzy dom, hdyž bēch runje w mēřcze pola řēřarja pobyl, so bych so jehō dla swojeje řhoroscze wo radu prařchał. Wuhlady, kiż bē mi řēřar cžinił, bēchu sa mnje jara řubjene. Teho dla bēsche we mni wscho tak řakřmurjene nutzkach, řajkež wonkach wjedro. Řschichod pschēde mnu cžmowy dořcz ležesche. řrudny a njeřlōřchtny w kucziku swojeho řupeja ředžach a řebi na to myřlach, schto so mnu dale budze. Duż na bliřschej řtaziji řōnřka se řwojimai dwēmaj dżesczomai do řupeja řastupi. Čzah řwōj pucž dale řēdze a to młōdřche teju dżesczow, 3 lētna řolczka w řupeju tam a řem řhodzi a pucžowarjow se swojim lubořnym waschņjom řwjeřelesche. Na bliřschej řtaziji — řajke wjeřele sa tej dżesczi — ředny řnjes řastupi. Bēsche to nan teju dżesczow. Nētko pak so ta młōdřcha teju řolczkow wjařy řdžeržecz njemōžesche, so by swojemu

nanej wołoko schije padnyła a t njemu prajila: „Ty by mój nan, ty by tak luby a dobry!”

„Ty by tak luby a dobry!” Tute słowa by mi do wutroby sarychu. Haj, myślach pschi bebi, ty mała holczka masch zyle prawje. Za pał tež wem, schto chyzysche mi Bóh i tym psches tebie rjez. Kaž ty se swojim nanom, smem tež ja se swojim njebjeskim Wótzom czinicž a t njemu rjez: Ty by mój luby Wótz a so mnu derje mēnisch. Tak buch na jene dobo strojchnisch a mi bu lóžscho wołoko wutroby. A hdyž po něscho stazijach i woja wustupich, bēch wjele mēnisch, hacž hdyž bēch do njeho sastupil.

Mjes tym by lēta sasyhle. Moje czerpjenje hyschcže sbēhnjene njeje a mje tež prjedy njewopuschcži, doniž smjercž jako pscheczelnj pošol njepschindže a mje wot njeho njewumóže a mje domoj njedowjedže, tam hdyž žana bolosč wjazh njebudže. Ale husto bym bebi mjes tym na tamnu holczku i jeynymi trochtowazhymi słowami myšlil. A hdyž by bolosč wulka była a storo wjazh wutracž njebych mohł, dha bym bebi pschezo sažo i nowa prajil: Bóh je tola mój luby Wótz a mje lubuje. Haj, Bóh je lubosč!

B u ě.

Cžešč, khwalba i czichej modlitwu
Cži, Anježe Božo, kłuscha;
To by te dary t woporu,
Niž tebi swjeczi duscha.
Ty by nař schczedrie žohnowal
A i nowa rjane žně nam dal;
Měj džak sa tajku hnadu!

Na naschu rolu wobřntu
Dwój deschč je i njebja padał;
Su czople pruhi hrējachu,
Se wuřhw klónzo žadał.
Ty spožczi řhtwam srosčjenje
A twoja móž je kitalche;
Měj khwalbu sa to, Anježe!

Nam i Boha derje radži by,
Schtož i nadžiju bu řyte;
Slej, psched řobu, o řchescžano,
Masch sažo blido řyte.
Duž Božu miłosč sa to khwal,
Tež jemu džakny wopor pal
A halleluja řpewaj!

K. A. Fiedler.

Wukłyschenje w rusy.

W Amerizy bē by we wuhlowych podkoplach ras wjele hewjerjom sasyhlo: ři dny sa řobu wscho móžne czinjachu, so bychu sasyhnyjnych wurhli. Tola bēsche wscho prózowanie dotal zyle podarmo bylo. Dželaczerjo bēchu wustali a, mēnjo, so by sasyhnyjeni dawno hižom morwi a so wscho dalsche prózowanie ničzo njepomha, njechachu wjazh sa sasyhnyjnymi rycž, počachu hnēwni byč a na wobřdžerja podkoplom řwaricž, na kotrehož wschu winu njesboža walachu. Woni daloko wjazh wot řjawneho sbēžka njebēchu. Schto dnybjesche by nětko stacž? Duž pschi dželaczerjach mała jēdnacželētna holczka stejesche, kiž jara derje wjedžishe, wo cžo bē tu czinicž. A hlaj na jene dobo poča wona, najprjedy mjelcžo, potom pał wótřischo se swojim lubosnym džēcžazhym hłohom tón řhērlusch řpewacž: „Sso t Tebi wołam i hłubiny, řlysch, Anježe, próřtwu moju!” S molom wołoko njeje wscho woczichny. Bōřny

jejnemu řpewanju jedny hłoh po druhim pschypadny a řtōncžnje zyla řhromadžisna řobu řpewasche. řo něčim by žolny hnēwa ludži lehnyschu. A hdyž bē řhērlusch dospēwany, počachu dželaczerjo i noweji pilnosčju dale sa sasyhnyjnymi rycž. Bōřny by wyskanje sbēhny. Dželaczerjo bēchu by hacž t sasyhnyjnym dorhli a wschitkich hyschcže žiwych namakali. Dořho tež njetrajesche, a bēchu wschitžy wumóženi. Řēdma hdy je žane řlowcžko w tał řkladnym cžakju pschischo, kaž řhērlusch se rta tamneje holczki.

„Wołaj by te mni w cžakju rusy, dha chzu ja cže wumóž, a ty dnybysch mje řhwalicž.”

Wotpocžink sa dusche.

„Cžehodla by ty řchescžijanstwo pschijał?” by jedny Muhamedanar řwojeho narodowza praschesche, kiž bē by psched řtōřkim wuřschcžicž dal. Tón wotmolwi: „W ewangeliju je jena řchucžka, ta budžishe hižom řama sa by se mnje řchescžijana řčžiwika.” — „Tak? kōtra dha?” — „To je to řlowo w řčženju řwi. Mattheja: „Řójcže řem te mni, ja chzu wam wotpocžink dacž. Wny namakacže wotpocžink sa řwoje dusche.” Sa řnaju řnihi řslama, ale w řanych řlubjenje wotpocžinka njesteji; a ja tōnle wotpocžink řřebam.” Potom wón radoščžiwje pschida: „Sa řym temu wēřil, kiž tuto řlubjenje dawa, a ja mam tōnle wotpocžink.”

F.

Móz nad duschemi.

Šslawny general Gordon na jeynym měřtnje řwojeho žiwjenjopiřa praji: „Sa by pschezo sa tych ludži modlu, te kotrymž pschikhadžam. To mi wulki wliw a řpodžiwnu móž dawa. Du-li přeni řwōcž t jenemu wyschlej, sa kotrehož řym by najprjedy modlil, je mi, kaž by hižom řwjast mjes namaj wobřtal.”

Řak wobřdžbowanja-hōdny je tōnle pošw sa řlužbu nad duschemi sa kōžde podōřtnjenje a řjenocžēřstwo i druhimi cžlowjekami! Dobroprořchenje sa nich cže do praweje požohnowaneje pomēřy t nim pschinyeše; i tym, so jich psched teho řnjesa nořysch, ty t nim do řwjecženyh počahow řtupisch a nětko lohko tón pucž namakasch, jim na někajke waschne řpomōžny a se řohnowanjom byč.

F.

Wřhelake i bliska a i daloka.

— Dženřa njedželu, 4. augusta, budže miřionsři řwjedžeř we Wulkich Šdžarach. Řopōdnju w 3 hodžinach budže řerbřke řwjedžeřishe řemschenje i přēdowanjom řnjesa řararja Domaschli w Budeřtezach. Řopōdnju w 5 hodž. na němřkim řwjedžeřisřkim řemschenju budže řnjēs miřionar Lucžewiž w řřimo přēdowacž. Wřchitžy miřionsřy pscheczēřjo i wołownosčže by wutrobnje na tutōn řwjedžeř pscheproschuja.

— Ř lētu budže 100 lēř, so je by wulka, nasch wōřžny řraj wuřwobōdžaza wōjna i Napoleonom wjedka. 13. meje 1813 bēsche tež horza bitwa w naschēj Łužizy pschi dubowej horje pola Wřřkōřjeje. Tam je 1500 řmužitnych wojakow na bitwischcžju řwoje žiwjenje wostajilo. Na tym měřtnje budže by na 100 lēřnym wopomnjenisřkim dnju pomnil postajicž. Ř temu je řwjedžeřisři komitej řromadu řtupil. Pschedřyda je řnjēs řrajny radžicžel dr. řegenřcheidt a do njeho řkluscha t řarar Šōlcž-Řateczansři, t. wucžēř Becker w řermanezach jako pschedřyda wojēřřkeho towarřřtwu, řnjēs rycžēřkubler Lieba nad Wřřkōřej a t. najēřř Řōhna a tamnischi gmejnřy pschedřtejiczerjo. Tuczē tež dary sa pomnil pschijimaju a budža wēřcže tež naschi Šerbja by sa tōn wāžny, džakny, wōčžinsři řtutř řajimowacž, by dopomnjo na tu řrej řynow naschēho luda, kiž je tehdy naschu řerbřku wōčžinsři řemju macžala.

Řorjedženje. W 30. cžisřle ma na 1. řtronje 1. řchcžēřpta we 8. rycžku wot delka měřto runym rumnym řēlacž.